

Sygn. akt: I C 1754/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko E. B.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. na rzecz pozwanej E. B. kwotę 1217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem kosztów tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1754/14 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu, żądał zasądzenia od pozwanej E. B. kwoty 8.311,92 zł wraz z odsetkami od oznaczonych w treści pozwu kwot tytułem wynagrodzenia za dostarczoną zgodnie z łączącą strony umową z 17 grudnia 2008 r. W piśmie procesowym z dnia 23 stycznia 2015 r. powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 24,76 zł

W sprzeciwie od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, pozwana wniosła o oddalenie powództwa z uwagi na rażące niedotrzymanie przez powoda warunków wskazanej w pozwie umowy w postaci błędu w rozliczaniu energii i w odczycie licznika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

E. B. zawarła w dniu 17 grudnia 2008 r. z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W., którego następcą jest powód, umowę sprzedaży energii elektrycznej w taryfie G12 (strefa dzienna i nocna). W wyniku błędu ludzkiego do systemu rozliczeniowego powoda zamiast prawidłowej grupy taryfowej G12 wprowadzono nieprawidłowo grupę G11 (jednostrefowa). W wyniku tego błędu, w okresie od 17 grudnia 2008 r. do dnia 27 maja 2013 r. inkasent powoda dokonywał odczytów wskazań licznika wyłącznie ze strefy dziennej. Odczyty z tej strefy są rzeczywiste w dacie 17 grudnia 2008 r., 4 listopada 2010 r. i 27 maja 2013 r. Pozwana dokonywała wpłat w tym okresie według przesyłanych prognoz i faktur. Po wykryciu błędu przez pozwaną i zgłoszonej reklamacji, powód zamontował nowy licznik dwustrefowy i dokonał korekty rozliczeń doliczając do dat i wskazań licznika strefy dziennej szacunkowy pobór

energii elektrycznej strefy nocnej. Odczyt licznika w dniu 27 maja 2013 r. wyniósł (...) w strefie dziennej i (...) w strefie nocnej. Powód dokonał korekt faktur w okresie 4 listopada 2011 do 14 listopada 2013 r. Pozwana nie uiściła kwoty 8.311,92 zł z faktury (...), 1.815,30 zł z faktury (...), 977,10 zł z faktury (...) oraz 952,34 zł z faktury (...).

Dowody:

1. umowa nr (...), k. 53,
2. ogólne warunki umowy kompleksowej, k. 84-87,
3. pismo powoda z dnia 7 kwietnia 2015 r., k. 88,
4. pismo powoda z dnia 17 grudnia 2013 r. wraz z korektami faktur VAT (...) i fakturą (...), k. 96-120,
5. pismo powoda z dnia 10 października 2013 r., k. 121,
6. zlecenie korekty, k. 131-132.
7. korekty faktur, k. 66-77,
8. zestawienie wpłat wraz z rozliczeniem, k. 133-149,
9. przesłuchanie świadka M. D., k. 123, 168,
10. przesłuchanie pozwanej, k. 153.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów przedstawionych przez strony, a także przesłuchania świadka M. D. oraz pozwanej E. B.. W niniejszej sprawie nie stanowił sporu fakt, że powód w okresie od 17 grudnia 2008 r. do dnia 27 maja 2013 r. wykonywał swoje świadczenie w sposób niezgodny z łączącą strony umową, tzn. nie dokonywał odczytów licznika i nie rozliczał dostarczanej energii elektrycznej w dwóch strefach dziennej i nocnej, a dokonał trzech odczytów jedynie w strefie dziennej. Pozwana, w odpowiedzi na sprzeciw zakwestionowała natomiast zarówno sposób dokonania rozliczenia jak i wskazywany przez powoda stan licznika w strefie nocnej.

W niniejszej sprawie powód powinien zatem udowodnić, że pozwana zużyła energię elektryczną w strefie nocnej w wysokości wskazywanej w treści faktur i prognoz w okresie wskazywanym w treści pozwu. Tymczasem powód przyznał, że rzeczywistych odczytów w strefie dziennej inkasent powoda dokonał jedynie w dniu 17 grudnia 2008 r. – przy montażu licznika, 4 listopada 2010 r. oraz przy jego demontażu w dniu 27 maja 2013 r. Powód nie wskazał nawet w jaki sposób doliczył energię elektryczną ze strefy nocnej, odpowiednio do dat i wskazań licznika ze strefy dziennej, nie podał nawet jakie było zużycie rzeczywiste energii w dochodzonym okresie. A dopiero w piśmie procesowym z dnia 15 października 2015 r. wniósł o zobowiązanie operatora systemu dystrybucyjnego – (...) S.A. Oddział we W. do wykazania ilości faktycznie dostarczonej do lokalu pozwanej energii elektrycznej oraz nadesłania danych inkasenta.

Sąd pominął ten wniosek dowodowy jako spóźniony na podstawie art. 207 § 6 k.p.c., który, stanowi, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zdaniem sądu, powód powinien dysponować wskazanymi dowodami już w chwili dokonywania korekty rozliczeń pomiędzy stronami, a najpóźniej złożyć wskazane dowody w postaci dokumentów (nie żądania zobowiązania ich dostarczenia przez osobę trzecią) uzupełniając pozew po sprzeciwie pozwanej od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu

upominawczym. Pozwana w sposób wyraźny w treści sprzeciwu zakwestionowała bowiem wskazywany przez powoda sposób rozliczenia i zużycie energii w strefie nocnej. Nadto przewodniczący, zgodnie z art. 207 § 3 k.p.c. zobowiązał powoda w dniu 12 maja 2015 r. m.in. do przedłożenia protokołów odczytów licznika, czego powód nie uczynił składając pisma procesowe w dniu 1 czerwca i 22 lipca 2015 r. Podkreślenia wymaga, że w świetle przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu), a nadto przepisu art. 3 k.p.c., wedle którego strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Rzeczą sądu nie jest zatem zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Skoro zatem w chwili wytoczenia powództwa powód nie dysponował dowodami na jego poparcie, zarówno spóźnione wnioski dowodowe jak i samo powództwo podlegało oddaleniu. Na uwagę zasługuje również fakt, że powód w piśmie z dnia 15 października 2015 r. nie wskazał na żadne okoliczności uzasadniające tak późne złożenie wniosków w zakresie poszukiwania dowodu, które to niewątpliwie wpłynęłyby na czas rozpoznawania niniejszej sprawy.

Rozpoznając niniejszą sprawę sąd kierował się również treścią art. 355 k.c., który stanowi, że dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność). Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Niewątpliwie w świetle ustalonego stanu faktycznego, usprawiedliwione jest twierdzenie, że powód nie dochował należytej staranności wymaganej od niego przy prowadzeniu profesjonalnej działalności z zakresu dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej. Tymczasem powód zignorował postanowienia umowy sprzedaży zawartej zgodnie z art. 5 ustawy Prawo Energetyczne, na podstawie której zobowiązany był do dostarczenia do lokalu pozwanej energii elektrycznej, zaś pozwana zobowiązała się za to zapłacić cenę zgodnie z obowiązującą taryfą, w zakresie taryfy w jakiej powinno następować rozliczenie dostarczanej energii elektrycznej. Powód nie dokonał przez pięć lat odczytów ze strefy nocnej. Pozwana zaś działając w dobrej wierze co do prawidłowości rozliczeń, regulowała żądane za dostarczoną energię kwoty, w usprawiedliwionym, zdaniem sądu, przekonaniu, że dokonuje zapłaty za całość dostarczanej do jej lokalu energii elektrycznej. Takie zachowanie powoda w żaden sposób nie można uznać za dochowanie należytej staranności wogóle, nie wspominając o staranności wymaganej od profesjonalnego podmiotu.

Skoro zatem powód nie udowodnił, że dostarczył pozwanej określoną ilość energii elektrycznej nie może żądać zapłaty. Pozwana zgodnie z zawartą umową sprzedaży i świadczenia usług dystrybucji zobowiązana była do zapłaty za faktycznie dostarczoną nie zaś wyszacowaną ilość energii elektrycznej, a to zgodnie z § 5 Ogólnych Warunków Umowy obowiązującej w spornym okresie (k.86).

Podstawa orzeczenia o kosztach sądowych jest art. 98 § 1. k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu w postaci stawki minimalnej adwokata reprezentującego pozwaną z wyboru, zgodnie z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku – w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono, jak w sentencji.